

Dirk De Wolf

In blik
kortverhalen

In Blik

Dirk De Wolf

© DIRK DE WOLF

Eerste druk, september 2014.

ISBN 000000000000000000000000000000

Gedrukt door Drukkerij Het Punt, Dendermonde

Uitgegeven door Uitgeverij Het Punt

www.deleeswinkel.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dirk De Wolf

Kortverhalen

In blik

Met bijzondere dank aan de uitgevers

Marc Geyens

Gunther Leroy

Nog steeds dezelfde Fons
Overmorgen
Op de oever van het Pajottenland
Met z'n allen Brusselmans
De hand van mijnheer Breuker
Gaaf, en vermenigvuldigt u – Romane, Maurice en Jeanine
Tegels met Chris
De gespoelde put
Dakloos in Spanje
Met de kracht van stoom
De onwezenlijke stilte van ijle lucht
Van Fryslân naar de horizon
Gaaf, en vermenigvuldigt u – Ugette en Palmiere
Scherven
De jongknaap en de ruiter
Ach, de zon schijnt nog
?later nu dit Is
Naar een strand op de Bahama's
Gaaf, en vermenigvuldigt u – Benoit en Jos
De bloesem van Oranje
Mouterij op de Nete
Het zotte leven
Aan de andere kant
In de spiegel
Gaaf, en vermenigvuldigt u – Ward en de Bolle
Mijn vrijheid voor de Miel
Bedankt, postbode
Bikke bikke bik, hop hop hop
Als het herfst wordt
Met Sinterklaas komt de Kerstman
Mijn beste wensen
De bestemming
Verder varen over land, in de wereld van Plouvier

Nog steeds dezelfde Fons.

Fons, mijn vroegere overbuurman staat in het deurportiek. Toen ik twee maanden geleden de voordeur van mijn huurhuisje achter me dichttrok om de wijde wereld in te trekken, stond hij daar ook en gaf me een kort saluut als deed hij een vertrekkende strijdmakker uitgeleide.

Nu, al die tijd later, staat hij er weer, als nog steeds, ongeschoren, zwart als een kolenboer, in voddenkleren, op versleten slofjes waar zijn grote tenen doorheen steken.

Koning alcohol is al vele jaren zijn vriend aan huis en blijkt alles behalve goed gezelschap. Fons kijkt naar mijn arriveerende zwerfmobiel als staart hij in een andere wereld - als ziet hij een beeld die zijn in bier gemarineerde hersens hem in een vlaag van delirium doorsturen. Pas wanneer ik uitstap en hem bij wijze van begroeting een kort saluut geef zoals een soldaat een meerdere, vertrekt zijn gezicht in een grijns van herkenning. Maar hij blijft staan, gelukkig maar. Wanneer hij van zijn drempel stapt, komt hij languit op het trottoir terecht.

‘Awel, schalkse pater, waar hebt ge gezeten?’

De vraag wordt gevolgd door beangstigend gehoest. Hij schraapt de keel en spuwt een fluim weg.

‘Bij de hoeren,’ is mijn antwoord. Ik stap naar hem toe. Fons lacht, rochelt, stikt bijna in nieuw slijm, spuwt, laat een scheet, en noemt me dan - een gadverdamse scheve schaats!

Hij rolt wat tabak in een vloeï en terwijl hij een weinig later een onhandig gerold sigaretje opsteekt, kijkt hij met natte

ogen waarin een wazige ogen blik ligt opnieuw naar mijn zwerfmobiel.

‘Woont ge nu dáár in?’

De zwerfmobiel is een ouwe roestbak die net als Fons kucht en rochelt en teveel zuipt. Maar niet kapot te krijgen is. Zeggen ze.

Hij lacht rochelend en buigt zich naar me toe om me toe te vertrouwen, als in het grootste geheim, dat er nu een schoon jong madammeke in mijn ex-huis woont. Jong en alleen. Zonder ne vent. Hij knipoogt samenzweerderig.

Nee Fons, IK ben niet geïnteresseerd.

‘Wie weet valt ze eigenlijk meer op oudere, rijpe mannen, zoals gij,’ zeg ik.

Fons droomt weg. Zijn sigaret is inmiddels weer gedoofd. Hij krabt zich in het kruis, laat een scheet, hoest, rochelt, en gooit met een nonchalant gebaar zijn peuk de straat op om er een fluim achter aan te spuwen. ‘Ach jong, ik moet geen vrouw meer hebben,’ zegt hij. Hij steekt de handen in zijn broekzakken en wendt de blik van me af om naar ergens in de straat te kijken. Hij weet dat de vrouw, de enige en ware liefde die hem zeven jaar geleden na een slepende ziekte is afgepakt, nooit meer terugkomt. Hij weet, beter dan ik, hoe onrechtvaardig het leven is. Hij weet.

Er valt me niet dadelijk iets troostends te binnen. Bestaan er eigenlijk wel troostende woorden voor diep gemis? Wat is er trouwens nog te zeggen? Na zeven jaar heeft Fons ongetwijfeld alles al gehoord. Het hoeft niet meer. Ik wil niets verbrodden en laat het moment dus maar de vrije loop. Fons tuurt naar de grond, naar zijn slofjes, als laten

die enkele beelden uit betere tijden zien. Ontelbare keren heeft hij die herinneringen al bekeken, ze kwellen hem, en evenveel keren dingen overwogen die hem er voorgoed moeten van verlossen. Hij is moe. Bijna verliest hij zijn evenwicht, wankelt, maar blijft overeind. Dan draait hij het hoofd naar mij opzij. 'Nee, serieus, zeg eens eerlijk. Ben je bij d' hoeren geweest?'

Overmorgen

Gooik, juni 2004.

Ik waan me op vakantie ergens in het zonnige zuiden en heb daar niet eens moeten voor reizen. Slechts een korte wandeling gemaakt naar een straatbuur enkele huizen verderop. De tuin van Emmy geeft een mediterrane indruk, met geurige bedjes van lavendel en goudbloemen, met bergamot en hortensia's, geitenbaard, pluimpapaver en prikneus - met schijven boomstam die als houten plassen tussen het frisgroene onzelvevrouwbedstro liggen en een pad vormen naar een aanplant van kruiden zoals basilicum, marjolein, salie en oregano - met verzamelingen bloempotten waarin spirea en flox en een vreemdsoortig anemoon zich tot kostbare bloemstukken gegroepeerd hebben - met bamboe en balsemien - met beukenhagen en acacia. Vanaf het terras loopt een pad van witte kiezels zachtjes slingerend naar achter in de tuin, naar een moestuintje, en verder naar een ren waar twee kloeke bruine legkippen zich overdadig aan tuin- en keukenafval tegoed doen.

Emmy heeft een nieuw recept uitgeprobeerd, een recept voor taart, een verwen-dingetje voor een buurttuinfeest dat overmorgen plaatsvindt. Het maakt haar zenuwachtig. Het is de eerste keer dat ze een halve straat burens zal ontvangen. Vooral het weer boezemt haar vrees in. Want stel dat het regent, dan valt alles in het water en is al dat snoeien en knippen en wieden en verzorgen en uitkijken naar de dag dat we allen met open mond staan te staren,

voor niets geweest. Als de taart dan ook al niet te vreten is, bestaat de kans dat haar reputatie als keukenprinses inzakt als een mislukte kaassoufflé.

De wijn wordt, als in een generale repetitie en ook al ben ik voorlopig de enige gast, ijsgekoeld en stijlvol in hoge, ranke glazen geserveerd. De Spaanse rosé is zacht op de tong en heeft een fruitig boeket met pittige afdronk. Wat dat betreft kan er niets meer stuk. Op een rond smeedijzeren tuintafeltje staan, mooi gepresenteerd met een takje munt, de citroen- en chocoladetaart op glazen schotels. Straks mag ik voorproeven en als ik er geen indigestie of vergiftiging aan overhoud kan de regen nog de enige spelbreker worden.

Maar ik ben gerust in Emmy's kunnen, en geniet. Samen met haar hoop ik dat het overmorgen stralend weer is. Weer zoals vandaag, met een wolkeloze lucht en een zon die de middagtemperatuur naar vierendertig graden schijnt.

In de schaduw van de es waar we onder zitten, is het betrekkelijk koel. De boom is een rariteit; de takken zijn zo geënt dat ze trechtervormig naar beneden groeien zodat de es een grote parasol lijkt. Ik verwacht ergens een mechanisme voor open- en dichtvouwen te ontdekken.

Emmy vertelt volop over bloemen en planten, over stekken en poten. Ik probeer mijn duit in het zakje te doen hoewel mijn bloemen- en plantenkennis vrij beperkt is. Hoe dan ook varieert het gesprek zoals het groeisel dat ons omringt: soms diepgeworteld, soms bodembedekkend, fleurig en fris, hier en daar wat bijgeknipt voor een evenwicht-

Venten die Brusselmans heten, vissers die meerminnen vangen, stoomtreinen die in de toekomst rijden, meisjes die jongens gaar stoven, een zwerfmobiel zo klein als een dwergenhuis, Sinterklaas die bij de Kerstman in dienst gaat, en alle goede voornemens voor alle Nieuwjaren...

Van Gooik over Baasrode, Hamme, Vencimont en Friesland naar Spanje, Frankrijk en Ierland. Zweven in ijle lucht op een hoogte van zeventienhonderdvijftig meter, en dan naar beneden donderen om de reis verder te zetten langs de ijzeren weg en over een pad van tegels met onvergetelijke namen.

Akke akke tuut tuut... weg zijn wij.

In blik is een jarenlange trektocht in kortverhalen. Over ontmoetingen en ervaringen.

UITGEVERIJ HET PUNT

www.deleeswinkel.be

Onderweg kwam Dirk De Wolf (Dendermonde, 1961) in Lamberdinge terecht. In **Gaat, en vermenigvuldigt u** schrijft hij over deze hilarische belevenis.

